

[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Punerea Sub Sechestru a Bunurilor Pe Durata Unei Anchete În Țările UE](#) > [Croatia](#)

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legea privind executarea silită (*Ovršni zakon*) [Narodne Novine (NN) (Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 și 131/20; denumită în continuare: Oz] prevede următoarele măsuri în a treia secțiune intitulată „Asigurarea” (*Osiguranje*):

- asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile – titlul 28,
- asigurarea judiciară și notarială prin instituirea unei garanții, pe baza unui acord între părți – titlul 29,
- asigurarea judiciară și notarială prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiune de drepturi – titlul 30,
- asigurarea prin executare silită preliminară – titlul 31,
- asigurarea prin măsuri preliminare – titlul 32,
- măsuri provizorii – titlul 33.

În conformitate cu Legea privind executarea silită, numai măsurile definite ca atare de aceasta sau de altă lege pot fi dispuse ca măsuri asigurătorii. Măsurile asigurătorii nu pot fi instituite asupra unor bunuri și drepturi care, potrivit Legii privind executarea silită, nu pot fi supuse executării, cu excepția unor dispoziții contrare prevăzute de legea respectivă.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ca măsură (pe termen lung) pentru asigurarea obligatorie a creanțelor, Legea privind executarea silită permite asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile sau a unui drept de gaj asupra bunurilor mobile [de exemplu, creanțe pecuniare (și anume creanțe în numerar), o parte din venituri – salarii, pensii etc., conturi bancare, valori mobiliare și acțiuni], precum și asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi. Asigurarea prin instituirea unui drept de gaj sau a unui drept de ipotecă (drept de gaj sau drept de ipotecă înseamnă reținerea activelor unei părți până la soluționarea unei creanțe față de acestea) poate fi voluntară sau obligatorie, în timp ce asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiunea de drepturi nu poate fi decât voluntară și nu poate avea loc decât fie în cadrul procedurilor în fața unei instanțe judecătorești, fie în fața unui notar public.

Alte măsuri reglementate de legea privind executarea silită sunt asigurarea prin executare preliminară și asigurarea prin măsuri preliminare și prin măsuri provizorii. Doar o instanță poate stabili aceste măsuri în mod obligatoriu, fie la cererea unei părți, fie din oficiu (și anume, din proprie inițiativă).

Instanțele municipale (*općinski sudovi*) dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii, cu excepția cazului în care această competență a fost încredințată altor instanțe în temeiul legii, în

timp ce instanțele comerciale (*trgovački sudovi*) dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii în cauzele în care acestea dețin competența să dispună executarea silită.

Competența de a dispune și de a pune în aplicare din oficiu măsurile asigurătorii îi revine instanței competente să decidă cu privire la cererea reclamantului, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Competența de a decide – și de a executa hotărârile – cu privire la cererile de asigurare a creanțelor pecuniare prin instituirea obligatorie a unor drepturi de ipotecă asupra bunurilor imobile îi revine instanței care ține cartea funciară relevantă, și anume cea în care trebuie efectuată înscrierea pe baza titlului executoriu de stabilire a creanței pecuniare. Prin dispunerea acestei măsuri se urmărește asigurarea creanței pecuniare prin instituirea, pe baza înscrierii, a unui drept de ipotecă asupra unor bunuri imobile. Înscrierea unui drept de ipotecă are drept efect faptul că respectivul bun imobil poate fi executat silit și împotriva terților care achiziționează ulterior acest bun imobil.

Instanța poate dispune măsuri asigurătorii judiciare cu privire la o creanță pecuniară prin instituirea unui drept de garanție pe baza unui acord între părți, la cererea comună a reclamantului și a pârâtului vizând anumite bunuri în vederea garantării creanței pecuniare. Instanța competentă teritorial să se pronunțe asupra cererilor de asigurare a creanțelor pecuniare ale reclamantului asupra bunurilor și drepturilor pârâtului și de punere în aplicare a măsurilor asigurătorii se stabilește prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din Legea privind executarea silită care vizează competența teritorială a instanțelor în procedurile de executare silită pentru recuperarea creanțelor pecuniare (asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării). Procesul-verbal al instanței consemnează acordul părților cu privire la existența unei creanțe și data scadenței acesteia, precum și acordul părților ca această creanță să fie asigurată prin instituirea unui drept de garanție. Acordul semnat are forța juridică a unei tranzacții judiciare.

Asigurarea notarială a unei creanțe pecuniare prin instituirea unui drept de garanție pe baza unui acord între părți se poate întemeia pe un acord între creditor și debitor. Acordul respectiv poate fi sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat, care conține, de asemenea, declarația debitorului cu privire la faptul că este de acord ca garanția să fie constituită asupra unui anumit bun care îi aparține.

Asigurarea judiciară prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiunea de drepturi poate avea drept temei înțelegerea părților ca transferul dreptului de proprietate (asupra unora dintre bunurile pârâtului către reclamant cu scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a reclamantului) sau cesiunea unora dintre drepturile pârâtului (către reclamant în același scop) să se consemneze în procesul-verbal al ședinței. Creanțele viitoare pot fi de asemenea garantate. Acest acord are efectul unei tranzacții judiciare. Instanța competentă teritorial să se pronunțe asupra cererilor de asigurare a creanțelor pecuniare prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiune de drepturi se stabilește prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din Legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a unei instanțe în cadrul procedurilor de executare silită cu privire la creanțe pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării.

Asigurarea notarială prin transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiune de drepturi, respectiv cesiune de acțiuni, de participații sau a unui titlu sub formă de interes de participare, este posibilă pe baza unui acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat. Normele privind sediul social și competența teritorială a notarilor publici stabilesc dacă un notar public este autorizat să încheie măsuri asigurătorii individuale.

Competența teritorială de a se pronunța cu privire la cererile de executare preliminară și de a pune în aplicare această executare revine instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu. Asigurarea prin executare preliminară se dispune și se pune în aplicare de către instanță. În temeiul unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri civile, instanța dispune executarea preliminară în vederea asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurată prin înscrierea preliminară în registrul public în cazul în care creditorul din cadrul procedurii de executare silită demonstrează că, din cauza amânării executării silită până în momentul în care hotărârea produce efecte din punct de vedere juridic, există un risc probabil ca executarea să devină imposibilă sau mult mai dificilă și respectivul creditor depune garanții pentru prejudiciile pe care debitorul din cadrul procedurii de executare silită ar putea să le sufere din cauza acestei executări.

Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri preliminare și de a pune în

aplicare astfel de măsuri îi aparține instanței care ar fi avut competența de executare pe baza titlului executoriu în temeiul căruia a fost propusă asigurarea. Criteriul pe baza căruia se stabilește dacă pot fi dispuse măsuri preliminare constă în capacitatea reclamantului de a demonstra că există un risc probabil ca, fără aceste măsuri, realizarea creanței să devină imposibilă sau mult mai dificilă. În anumite cazuri, instanța poate condiționa acordarea măsurii preliminare de depunere a unei garanții pentru prejudiciile pe care pârâtul ar putea să le sufere din cauza dispunerii acestei măsuri. Hotărârea motivată prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă (nu mai mult de 50 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită).

Înainte de inițierea unei proceduri civile sau a unei alte proceduri judiciare cu privire la o creanță garantată, competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a se pronunța cu privire la cererile de executare. Competența teritorială de a pune în aplicare măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a pune în aplicare executarea silită. După inițierea procedurii judiciare, competența de a se pronunța cu privire la cererile de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței în fața căreia a fost inițiată procedura. Dacă împrejurările specifice unei anumite cauze justifică acest lucru, cererea poate fi depusă și în fața instanței care deține competența teritorială de a pune în aplicare executarea silită. Instanța care ar fi competentă să se pronunțe cu privire la o cerere de executare pe baza unui titlu executoriu întocmit în cadrul unor proceduri administrative are, de asemenea, competența de a se pronunța cu privire la cererile de a dispune măsuri provizorii după încetarea acestor proceduri. Măsurile provizorii sunt dispuse de instanță pe baza unei cereri prezentate înainte de instituirea sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri până în momentul în care se procedează la executarea silită. Hotărârile prin care se dispun măsuri provizorii au autoritate de titlu executoriu. Tipurile de măsuri provizorii depind de faptul dacă măsura provizorie asigură o creanță pecuniară sau o creanță fără caracter pecuniar. Instanța poate dispune mai multe măsuri provizorii, dacă este necesar, în funcție de împrejurările cauzei.

Sarcinile, drepturile sau interdicțiile asupra bunurilor mobile, acțiunilor, participațiilor sau titlurilor sub formă de interese de participare sunt înscrise pe baza unei hotărâri judecătorești, a unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat în registrul creanțelor creditorilor care fac obiectul unei asigurări judiciare sau al unei asigurări notariale (Registrul garanțiilor) (*Upisnik založnih prava*) păstrat la Administrația Financiară, care este o bază de date unică în care sunt înregistrate sarcinile, drepturile sau interdicțiile, în timp ce înscrierea ipotecilor sau a modificărilor drepturilor de proprietate asupra unor bunuri imobile este înregistrată în cărțile funciare.

2.2 Principalele condiții

Atunci când dispune asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile, instanța se pronunță asupra unei cereri de asigurare a unor creanțe pecuniare pe baza titlului executoriu în temeiul căruia a fost instituită creanța pecuniară. Nu există cerințe speciale pentru a dispune asigurarea, iar instanța dispune asigurarea pe baza cererii și înscrie în cartea funciară dreptul de ipotecă asupra bunurilor imobile în favoarea reclamantului, precizând caracterul executoriu al creanței. În cazul în care pârâtul nu este înscris în cartea funciară ca proprietar al bunului imobil, reclamantul este obligat să prezinte, împreună cu cererea, un document relevant pentru înscrierea dreptului de proprietate al pârâtului.

În scopul obținerii unei garanții pentru creanța pecuniară a unui reclamant prin instituirea unui drept de garanție asupra anumitor bunuri care fac obiectul garanției, reclamantul și pârâtul pot solicita instanței, în mod consensual, să dispună și să pună în executare, în beneficiul reclamantului, de exemplu, instituirea unei garanții asupra bunurilor imobile, bunurilor mobile, creanțelor pecuniare și altor bunuri și drepturi ale pârâtului sau pot să ajungă la un astfel de acord sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat, inclusiv declarația debitorului că este de acord cu instituirea unei garanții asupra anumitor bunuri care îi aparțin. Cazierul judiciar semnat, documentul notarial sau înscrisul sub semnătură privată legalizat are, de asemenea, valoarea unei tranzacții judiciare împotriva persoanei care și-a exprimat acordul cu privire la instituirea unui drept de garanție asupra bunului sau asupra dreptului său. În vederea recuperării unei creanțe garantate, aceste documente pot fi utilizate pentru a se propune direct executarea împotriva unui terț cu privire la bunul adus în garanție în scopul asigurării creanței.

Părțile pot, de comun acord, să solicite instanței să consemneze în procesul-verbal al ședinței acordul lor privind transferul dreptului de proprietate asupra unuia dintre bunurile pârâtului către reclamant în scopul asigurării

creanței pecuniare respective a reclamantului sau acordul lor de a transfera un anumit drept de la pârât la reclamant în acest scop. Creanțele viitoare pot fi de asemenea garantate. Un astfel de acord poate fi semnat ca act notarial sau ca înscris sub semnătură privată legalizat. Acordul ar trebui să conțină o dispoziție privind momentul scadenței creanței garantate sau modul în care aceasta va fi stabilită. Pârâtul poate fi, de asemenea, o persoană împotriva căreia reclamantul nu are o creanță care este garantată, și anume poate fi un terț care își exprimă consimțământul cu privire la garantarea unei astfel de creanțe. De asemenea, acordul poate să se aplice asigurării creanțelor fără caracter pecuniar, însă, în acest caz, acordul trebuie să precizeze valoarea pecuniară a creanței. Creanța ar trebui să fie determinată sau determinabilă. La acord se poate adăuga consimțământul exprimat de pârât printr-o declarație conform căreia reclamantul i se permite să solicite în mod direct, în conformitate cu procesul-verbal, executarea silită împotriva sa pentru predarea bunului care face obiectul garanției după scadența creanței garantate. Procesul-verbal care conține o astfel de declarație constituie titlu executoriu. Atunci când dreptul de proprietate asupra unui bun imobil înscris în cartea funciară este transferat prin acordul părților, acordul respectiv ar trebui să conțină declarația pârâtului conform căreia acesta își exprimă consimțământul ca transferul să fie executat în mod direct în cartea funciară în baza acordului și ca înscrierea în cartea funciară să transfere dreptul de proprietate asupra bunului imobil către reclamant, cu o notă care să menționeze că transferul a avut loc în scopul garantării unei creanțe specifice a reclamantului. Cu excepția unor dispoziții contrare, pârâtul are dreptul de a utiliza în continuare bunul al cărui drept de proprietate a fost transferat către reclamant, și anume exercitarea dreptului transferat către reclamant, în timp ce reclamantul are dreptul să vândă bunul sau dreptul transferate acestuia la scadența creanței sale sau să greveze bunul imobil cu o ipotecă.

Asigurarea printr-o măsură preliminară poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor pecuniare pe baza unei hotărâri a unei instanțe sau a unui organism administrativ, care încă nu produce efecte din punct de vedere juridic, a unei tranzacții încheiate în fața unei instanțe sau a unui organism administrativ, în cazul în care creanța stabilită în această tranzacție nu a ajuns încă la scadență, sau a unei decizii notariale sau a unui act notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu a ajuns încă la scadență. Pe baza acestor documente, instanța va dispune aplicarea unei măsuri preliminare, în cazul în care reclamantul demonstrează ca fiind probabil riscul ca recuperarea creanței să fie imposibilă sau mult mai dificilă dacă nu este garantată. Riscul este considerat probabil dacă aplicarea măsurii preliminare a fost solicitată pe baza unui ordin de plată sau a unui titlu executoriu, pe baza unui act autentic eliberat în temeiul unui document oficial sau al unui document legalizat de un notar public, pe baza unei cambii sau a unui cec împotriva cărora a fost invocată o obiecție în timp util, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză penală privind o cerere în materie de drept al proprietății în cazul căreia rejudecarea cauzei este posibilă, pe baza unei decizii care trebuie să fie executată în străinătate, pe baza unei hotărâri pronunțate în temeiul unei mărturisiri împotriva căreia a fost introdusă o cale de atac, pe baza unei tranzacții încheiate în fața unei instanțe sau a unei autorități administrative, în cazul în care creanța stabilită în această tranzacție nu a ajuns încă la scadență, care este contestată în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege, pe baza unei decizii sau a unui document notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu a ajuns încă la scadență, care sunt contestate în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege. Instanța va respinge cererea de asigurare printr-o măsură preliminară, respectiv revocă o anumită măsură preliminară și suspendă judecarea cauzei, dacă pârâtul demonstrează că nu există un risc probabil sau că acest risc a încetat.

Asigurarea printr-o măsură provizorie poate fi solicitată înaintea sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri, până la punerea în aplicare a executării silite. În cuprinsul cererii prin care solicită aplicarea unei măsuri provizorii, reclamantul trebuie să includă o solicitare în care precizează cu exactitate creanța pe care dorește să o garanteze, menționează tipul de măsură pe care o solicită și durata acesteia și, după caz, mijloacele prin care se garantează punerea obligatorie în executare a respectivei măsuri provizorii, precum și obiectul garanției. Cererea trebuie să conțină o prezentare a faptelor pe care se întemeiază solicitarea privind aplicarea unei măsuri provizorii și elemente de probă care confirmă aceste declarații. Reclamantul este obligat să anexeze la cerere aceste elemente de probă, dacă este posibil. Măsura provizorie poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor neexigibile și condiționate, însă nu este permisă în cazul în care au fost îndeplinite condițiile pentru dispunerea aplicării unei măsuri preliminare prin care poate fi obținut același efect de asigurare. Aplicarea unei măsuri provizorii de garantare a unei creanțe pecuniare poate fi dispusă în cazul în care reclamantul demonstrează caracterul probabil al existenței creanței și a riscului ca, în absența unei asemenea măsuri, pârâtul ar împiedica sau ar face mult mai dificilă recuperarea creanței prin înstrăinarea sau ascunderea bunului sau prin sustragerea acestuia într-un alt mod. Reclamantul nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca pârâtul să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse; se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța

trebuie executată în străinătate. Aplicarea unei măsuri provizorii se poate dispune în scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar în cazul în care reclamantul demonstrează probabilitatea existenței creanței sale și demonstrează ca fiind probabil riscul ca pârâtul, fără această măsură, să împiedice sau facă mult mai dificilă executarea creanței, în special prin modificarea situației actuale, sau în cazul în care acesta demonstrează că măsura este probabil necesară în vederea prevenirii violenței sau a producerii unor daune ireparabile. În plus, reclamantul nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca pârâtul să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse; se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Instanța poate dispune o măsură provizorie la propunerea reclamantului chiar și atunci când acesta nu a demonstrat ca fiind probabilă existența unei creanțe și a riscului, în cazul în care, în termenul stabilit de instanță, reclamantul prezintă o garanție pentru prejudiciul pe care pârâtul l-ar putea suporta prin dispunerea și punerea în aplicare a măsurii provizorii. În cazul în care reclamantul nu prezintă garanția financiară în termenul stabilit, instanța respinge cererea cu privire la măsura asiguratorie. Ținând seama de împrejurările cauzei, instanța poate să dispună mai multe măsuri provizorii, dacă acest lucru este necesar; în cazul în care, într-o anumită cauză pot fi dispuse mai multe măsuri provizorii, instanța dispune aplicarea măsurii celei mai adecvate pentru realizarea scopului urmărit prin asigurare (iar dacă acestea sunt toate la fel de adecvate, instanța dispune aplicarea măsurii care este cel mai puțin oneroasă pentru pârât).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Obiectul măsurilor asigurătorii și al măsurilor provizorii poate fi orice bun sau orice drept deținut de debitor, de exemplu, bunuri imobile, bunuri mobile, creanțe pecuniare legate de salarii, pensii, depozite în numerar în conturi bancare sau în conturi de economii și alte drepturi de proprietate, cu condiția ca acestea să nu reprezinte bunuri exceptate de la executare în temeiul legii sau cu condiția să nu existe un drept prevăzut de lege prin care se restricționează executarea silită a bunurilor în cauză (de exemplu, bunuri care nu sunt în circulație, terenuri agricole și clădiri cu destinație agricolă care aparțin producătorilor agricoli în măsura necesară pentru subzistența acestora și pentru subzistența membrilor direcți ai familiei și a altor persoane aflate în întreținere legală etc.).

În cazul în care o creanță pecuniară este asigurată prin înscrierea în cartea funciară a unui drept obligatoriu de ipotecă asupra unor bunuri imobile, instanța va respinge o cerere de executare silită în cazul în care executarea silită este solicitată pentru a soluționa o creanță garantată care este mai mică sau egală cu suma de 5 300,00 EUR a principalului, indiferent de nota privind caracterul executoriu al creanței din cărțile funciare și din alte registre publice.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Constituirea drept garanție a bunurilor imobile prin instituirea unui drept de ipotecă (voluntară sau obligatorie, judiciară sau notarială) se efectuează prin înscrierea în cartea funciară în care bunul imobil a fost înscris.

Prin intermediul măsurilor asigurătorii judiciare și notariale care implică transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri sau cesiunea unor drepturi, reclamantul devine proprietarul unui bun sau titularul unui drept prin înscrierea în cărțile sau în registrele publice obligatorii din punct de vedere legal. În scopul constituirii unei garanții pentru o creanță pecuniară a reclamantului prin aducerea în garanție a anumitor bunuri care vor face obiectul garanției, reclamantul și pârâtul pot solicita instanței, pe bază de consens, să dispună și să pună în aplicare, în beneficiul reclamantului:

înscrierea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile și a bunurilor mobile ale reclamantului, depunerea la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare a unui acord între părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare sau constituirea unei garanții asupra valorilor mobiliare și a participațiilor. Acest mijloc de garantare a unei creanțe îi conferă reclamantului (creditorului) dreptul de a stinge creanțele prin utilizarea unui bun care face obiectul unei garanții sau ipoteci, după expirarea termenului de prescripție.

Asigurarea prin executare silită preliminară: în vederea asigurării unui titlu executoriu fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurat prin înscrierea condiționată într-un registru public, instanța poate, în temeiul unei

hotărâri judecătorești civile, să dispună executarea silită preliminară.

Măsura preliminară constând în impunerea unei interdicții asupra unei bănci de a plăti pârâtului sau unui terț, la cererea pârâtului, o sumă din contul pârâtului pentru care a fost dispusă o măsură preliminară sau instituirea unei garanții asupra creanței pecuniare a pârâtului garantează că suma din contul pârâtului deschis la o bancă nu poate fi transferată unui terț pe durata interdicției, cu excepția cazului în care este utilizată pentru plata creanței garantate.

Măsuri provizorii

- În scopul asigurării unei creanțe pecuniare, se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins acest scop și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice pârâtului să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri mobile, de a sechestra aceste bunuri și de a le preda reclamantului sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a pune sub sechestru și de a consemna numerar, valori mobiliare și alte bunuri similare la o instanță sau la un notar public;
3. de a interzice pârâtului să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri imobile sau drepturi reale care sunt înregistrate asupra acestor bunuri imobile în favoarea sa, precum și de a înscrie o notă a acestei interdicții în cartea funciară;
4. de a interzice pârâtului să își îndeplinească obligația față de pârât în mod voluntar și de a interzice acestuia din urmă pârât să primească prestația aferentă obligației respective, și anume de a dispune de creanțele sale;
5. de a obliga o bancă să refuze plata din contul pârâtului către pârât sau către un terț, la cererea pârâtului, într-un quantum egal cu quantumul pentru care a fost dispusă măsura provizorie.

- În scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar, se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins acest scop și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice înstrăinarea și grevarea bunurilor mobile împotriva cărora este îndreptată creanța, de a le sechestra și de a le preda reclamantului sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a acțiunilor, a participațiilor sau a titlurilor sub formă de interese de participare, împotriva cărora este îndreptată creanța, de a înscrie o notă a acestei interdicții în registrul de acțiuni, participații sau titluri sub formă de interese de participare și, dacă este necesar, în procesul-verbal al instanței; de a interzice utilizarea sau exercitarea drepturilor întemeiate pe aceste acțiuni, participații sau titluri sub formă de interese de participare; de a încredința acțiuni, participații sau titluri sub formă de interese de participare în vederea gestionării de către un terț; de a institui un consiliu de administrație interimar într-o societate;
3. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a altor drepturi împotriva cărora este îndreptată creanța și de a încredința gestionarea acestor drepturi unui terț;
4. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a bunurilor imobile împotriva cărora este îndreptată creanța sau a drepturilor reale conexe bunului imobil împotriva căruia este îndreptată creanța, precum și de a înscrie o notă a interdicției în cartea funciară; de a sechestra bunul imobil și de a-l încredința reclamantului sau unui terț în vederea păstrării sale în siguranță;
5. de a interzice unui debitor al pârâtului să restituie un bun, să cesioneze un drept sau să îndeplinească orice altă obligație fără caracter pecuniar împotriva căreia este îndreptată creanța, în favoarea pârâtului;
6. de a interzice pârâtului să întreprindă orice acțiune care ar putea provoca prejudicii reclamantului și de a interzice orice modificare a bunurilor împotriva cărora este îndreptată creanța;
7. de a obliga pârâtul să întreprindă anumite acțiuni necesare pentru conservarea bunurilor mobile sau imobile sau de a menține starea actuală a bunurilor;
8. de a autoriza reclamantul să rețină bunurile pârâtului care sunt păstrate de reclamant și la care se referă creanța, până la soluționarea litigiului;
9. de a autoriza reclamantul să întreprindă anumite acțiuni sau să obțină anumite bunuri în mod direct sau prin reprezentant, în special cu scopul de a restabili o situație anterioară;
10. de a obliga un angajat să se întoarcă temporar la muncă; de a plăti o compensație în cadrul unui litigiu de muncă, în cazul în care acest lucru este necesar pentru întreținerea sa și întreținerea persoanelor pe care acesta este obligat să le întrețină în temeiul legii.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

De regulă, asigurarea judiciară și asigurarea notarială prin garanție reală mobilă sau prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi sunt valabile până la încheierea definitivă a procedurii.

Hotărârea prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și perioada pentru care este dispusă măsura respectivă. Această perioadă nu poate să dureze mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită. În cazul în care perioada se scurge înainte ca decizia pe baza căreia fost dispusă măsura preliminară să devină executorie, instanța judecătorească, pe baza cererii reclamantului prezentată instanței înainte de expirarea perioadei pentru care a fost dispusă măsura preliminară, acordă o prelungire a acestei perioade, cu condiția ca împrejurările în care această măsură a fost dispusă să nu se fi schimbat.

Hotărârea prin care se dispune o măsură provizorie precizează, de asemenea, durata acestei măsuri și, în cazul în care măsura este dispusă înainte de formularea unei acțiuni sau de instituirea unei alte proceduri, precizează, de asemenea, termenul până la care reclamantul trebuie să introducă o acțiune, respectiv să depună o cerere de deschidere a unei alte proceduri, pentru a justifica măsura în cauză. La cererea reclamantului, instanța judecătorească extinde durata măsurii provizorii, cu condiția ca împrejurările în care măsura a fost dispusă să nu se fi schimbat.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în primă instanță se poate formula o cale de atac în termen de opt zile de la data comunicării sau notificării hotărârii în primă instanță, cu excepția cazului în care există dispoziții contrare în Legea privind executarea silită. De regulă, calea de atac nu amână executarea unei hotărâri. În calea de atac se pronunță o instanță superioară.

Calea de atac formulată împotriva unei hotărâri judecătorești privind o cerere de aplicare a unei măsuri provizorii nu este comunicată părții opuse pentru răspuns, iar instanța superioară se pronunță cu privire la calea de atac în termen de treizeci de zile de la primirea acesteia.

Împotriva actului notarial sau înscrisului sub semnătură privată legalizat nu există nicio cale de atac de natură jurisdicțională, însă un debitor poate formula obiecțiuni împotriva măsurii asigurătorii notariale în cadrul unui litigiu special în care contestă acordurile. Terții pot să conteste o măsură asigurătorie notarială în cadrul unei proceduri în fața unei instanțe de judecată în conformitate cu normele care se aplică contestațiilor împotriva măsurilor asigurătorii judiciare.

Revizuirea este permisă în procedurile privind măsurile asigurătorii numai dacă soluția pronunțată în a doua instanță depinde de soluționarea unei chestiuni de fond sau de procedură importante pentru asigurarea aplicării uniforme a legii și egalitatea între toate părțile implicate în aplicarea sa, în conformitate cu normele procedurale. Rejudecarea cauzei nu este permisă, iar restabilirea situației anterioare este permisă numai pe baza nerespectării termenului pentru formularea unei căi de atac sau a unei contestații.

Ultima actualizare: 27/12/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.